

Arrest

nr. 187 052 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: K(...)
voornaam: E(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Togo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het land te verlaten, waarvan het laatste werd kennisgegeven op 13/11/2015.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsdocument. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hem onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende twee asielaanvragen in (op 17/12/2007 en op 13/08/2008), die beide werden afgewezen. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij hem verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende 3 regularisatieaanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 (op 13/01/2010, 12/04/2011 en op 28/10/2015). DVZ verklaarde deze aanvragen onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Hij diende ook twee aanvragen tot gezinshereniging in. De eerste op 08/06/2010 met zijn toenmalige partner L(...) A(...) (RR(...), Belgische nationaliteit). Hij werd op basis van deze aanvraag in bezit

gesteld van een F- kaart die geldig was tot 08/11/2015. Daarna ging hij een relatie aan met een andere Belgische onderdane V(...) E(...) (RR(...)) waarmee hij ook een procedure gezinshereniging opstartte (bijlage 19ter van 18/03/2013). Deze aanvraag werd afgewezen (bijlage 20 van 13/03/2014). Het beroep tegen de negatieve beslissing werd door de RVV verworpen op 06/07/2015.

Op 10/12/2015 opende betrokkene een dossier wettelijke samenwoning met een derde Belgische onderdane bij de gemeente Ukkel, N(...) O(...) (°(...)). De burgerlijke stand van Ukkel weigerde op 23/03/2016 deze wettelijke samenwoning te registreren. Er bestond het vermoeden dat het zou gaan om een schijnsamenwoning enkel afgesloten om aan betrokkene recht op verblijf toe te kunnen kennen. Bovendien, de intentie tot samenwonen geeft geen automatisch recht op verblijf. Indien betrokkene nog een relatie heeft met deze vrouw, kan zij hem steeds achterna reizen naar het land van herkomst en kunnen ze daar hun familiaal leven verderzetten. Betrokkene kan, eenmaal in het land van herkomst de nodige procedures opstarten om op legale manier terug naar België te komen. Als ze gescheiden zijn, kunnen de partners contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen om zijn partner in België te komen bezoeken. Er is in geen geval sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is ondertussen al sinds 2007 in België. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Hij bouwde hier een privéleven op. Toch kan hij eenmaal teruggekeerd naar het land van herkomst ook daar opnieuw een privéleven opbouwen. Hij spreekt immers nog steeds zijn moedertaal en heeft ook nog kinderen achtergelaten in het land van herkomst. Een terugkeer maakt een hereniging met zijn familie mogelijk. Ook in deze zin is er geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene maakt zich ook schuldig aan zwartwerk, hij is betrapt terwijl hij zonder een arbeidsvergunning aan het werk was. Dit is een inbreuk op de sociale wetgeving (PV: BR. 55.LL.048293/2017)

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De motieven van de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding
Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De motieven van de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de vasthouding.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politie van PZ Brussel Hoofdstad
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis),
de betrokkene, K(...), E(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127bis) vanaf 12/05/2017"*

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op

grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de onderzoeksverplichting en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”. Hij meent ook dat de artikelen 8 en 13 van het EVRM geschonden zijn.

Verzoeker betoogt dat hij de vader is van een Belgisch kind, dat zijn vaderschap niet geregistreerd werd maar dat een gerechtelijke procedure hangende is. Hij heeft, zo stelt hij, één en ander verduidelijkt toen hij gearresteerd werd. Ook de raadsman heeft in een brief van 15 mei 2017 informatie dienaangaande verschaft. Verzoeker betoogt dat hij op 17 mei 2017 aanwezig moest zijn op de rechtbank, wat niet mogelijk was, en dat hij op de volgende zittingen wel aanwezig zal moeten zijn. Er is dus duidelijk een schending van artikel 13 van het EVRM. Er werd met deze elementen geen rekening gehouden, zo stelt hij.

Verder stelt hij dat het volkomen onredelijk zou zijn om zijn verblijf thans te ontzeggen, niettegenstaande het feit dat hij ingeburgerd is en een familiale band heeft met een Belgisch kind. Bijgevolg zou het weigeren van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk zijn, indruisen tegen het recht op gezinsvorming en gezinshereniging en indruisen tegen de beginselen van goed bestuur, zo concludeert hij.

3.2.2.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat “het” algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet bestaat: elk van de afzonderlijke beginselen van behoorlijk bestuur hebben een onderscheiden definiëring en finaliteit. De Raad kan dan ook alleen maar ingaan op de duidelijk door verzoeker omschreven beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat verzoeker zich op deze bepaling zou kunnen beroepen, moet hij aantonen dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker betoogt dat hij de vader is van een Belgisch kind, stelt dat dit kind door een andere man werd erkend, voegt een stuk bij met betrekking tot een vaderschapstest en wijst erop dat een procedure hangende is tot betwisting van de erkenning van het vaderschap. Hij wijst erop dat hij dat ook heeft verklaard aan de verwerende partij en dat uit niets blijkt dat hiermee rekening werd gehouden.

Verzoeker heeft inderdaad tijdens zijn gehoor verwezen naar “*ma femme + enfant 9 mois*”.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de moeder van het kind en verzoeker zelf op een verschillend adres wonen: verzoeker woont in Berlare, de moeder woont samen met het betrokken kindje en de vader die het heeft erkend, in Gembloux.

Het wordt verder niet betwist dat het kindje waarvan sprake erkend is door een andere man, wiens achternaam het draagt. Verzoeker toont dus, zoals de verwerende partij terecht in haar nota stelt, niet aan dat hij op dit ogenblik kan worden beschouwd als de vader van een Belgisch kind. Daarbij komt nog dat het bestaan van enige band tussen verzoeker en het kind op geen enkele wijze wordt aangetoond. Enig stuk waaruit contact blijkt, of de wens daartoe, wordt niet bijgevoegd.

Verzoeker maakt weliswaar aannemelijk dat er een procedure hangende is aangaande de erkenning van het vaderschap, en voegt, zoals reeds gesteld, ook de resultaten van een vaderschapstest bij die een indicatie lijken in te houden van het feit dat hij de biologische vader van het kind is, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat hij op geen enkele wijze aantoont dat hij thans een beschermenswaardige band heeft met het kind, dat, zoals gezegd, werd erkend door en samenwoont met de huidige partner van de moeder.

Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat er thans sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met het kindje waarvan sprake, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM. In die optiek heeft hij evenmin belang bij het feit dat hierover in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd. Moest de procedure ter betwisting van de erkenning van het vaderschap in zijn

voordeel worden beslecht, en hijzelf effectief worden erkend als vader van het kindje, zal hij op dat ogenblik zijn rechten zal kunnen laten gelden ten aanzien van de Belgische overheden, ook vanuit zijn land van herkomst.

In de mate dat verzoeker meent dat de procedure tot betwisting van de erkenning van het vaderschap zelf eraan in de weg staat dat hij wordt gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, moet worden gewezen op het volgende:

Op het ogenblik dat verzoeker werd gehoord, heeft hij geen gewag gemaakt van het feit dat enige procedure hangende zou zijn, laat staan van het feit dat zijn aanwezigheid daartoe zou zijn vereist. Het schrijven van zijn raadsman waarin de verwerende partij daarop worden gewezen dateert van 15 mei 2017, en dus van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij bezwaarlijk kan worden verweten daarmee geen rekening te hebben gehouden.

Het blijkt dat op 17 mei 2017, daags voor de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een zitting plaats vond op de Rechtbank van eerste aanleg van Namen. Verzoeker, die in zijn verzoekschrift had aangehaald dat zijn aanwezigheid aldaar vereist was, werd bevraagd over het verloop van deze zitting. Hij bevestigde, bij monde van zijn raadsvrouw, dat hij er werd vertegenwoordigd door zijn raadsman, maar kon verder niet toelichten of het verdere procedureverloop zijn persoonlijke aanwezigheid zou vereisen.

Verzoeker betoogt dan wel dat zijn aanwezigheid tijdens de procedure zo niet vereist, dan toch wenselijk zou zijn, maar toont op het eerste gezicht niet aan dat hij niet op adequate wijze zou kunnen worden vertegenwoordigd door zijn raadsman, temeer nu, zoals reeds gezegd, dit blijkbaar reeds het geval was op de zitting van 17 mei jongstleden en geen toelichting kon worden gegeven over hetgeen zich op dat moment in de familiekamer van de Rechtbank van eerste aanleg ter zake zou hebben afgespeeld.

Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). De vaststelling dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, samengenomen met hetgeen hiervoor werd gesteld over de vertegenwoordiging van verzoeker ter zitting van de Rechtbank van eerste aanleg, noopt tot de conclusie dat geen schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

3.2.3. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

A. WIJNANTS